

Posztumusz levél Babának

Kalmár Magdolna (1943 - 2010)

Kedves Baba!

A sors kegyetlen tréfája, hogy nekem kell búcsúznom Tőled, holott a természet rendje szerint a Te korosztályodnak messze túl kellett volna élni bennünket.

Baba néni. Így ismert évtizedeken át a város. Igen! A Város! Hiszen voltál tanár, úttörő-csapatvezető, igazgató, önkormányzati képviselő, meg még annyi minden az idők során. De nekünk csak Baba voltál: Kalmár Baba, Laci bácsi lánya.

Emlékszel? Már a gimiben, a „menő” lányok osztályában is „nyüzsögtél”, a hangod már akkor is kihallatszott az osztályból. Ezt a tulajdonságodat egész életedben megőrizted és kamatoztattad. Ennek köszönhetted egyértelmű közéleti sikereidet.

A magánéleted? Két gyermeked: siker. Két házasságod? Talán a második, ha közbe nem szól az élet. Te nem tartoztál a vesztesek közé. Bármilyen történt, képes voltál újra kezdeni, talpra állni.

Emlékszel a középhalmi tanár korodra? Óráidon szuggesztív voltál, egyszerre logikus és erőteljes, közvetlen és szigorú, következetes és nagyvonalú. Ezek a tulajdonságaid is végigkísérték életeden.

Négy év után kerültél az egykori 2. Számú Általános Iskolába, amely életed célja lett, ha nem az ÉLETED. Be nem vallottan készültél a vezetésére, már akkor is, amikor még esélyed sem volt rá. Jól emlékszem, mikor együtt utaztunk az akkori jugoszláv tengerpartra, az autóbuszban hosszan faggattál az iskolavezetés fortélyairól. Akkor még nem tudtam mire vélni érdeklődésed.

Aztán jött az első lépcső: csapatvezető lettél. Remek csapatvezető. Lubickoltál a feladatokban, szervezted az iskola úttörő életét: rendezvények, táborok, versenyek ünnepek sorjázta. Én nagyon büszke lettem volna rá, Te elhallgattad a Kicsoda szócikkében, 2000-ben, meg később is. Elhallgattad, mert nagy divat volt akkor (és még ma is) becsúrlően beszélni az úttörő mozgalomról. (Igen, ez is Te voltál: szerettél mindig megfelelni mindenkor, mindennek és mindenkinek.) Pedig az „úttörő” olyan volt, amilyenné mi, pedagógusok tettük. Bi-

Gyászír

Megrendülten tudatjuk, hogy

KALMÁR MAGDOLNA BABA NÉNI,

életének 67. évében elhunyt.

Búcsúztatása 2010. december 17-én, 13 órakor lesz, Szarvason, a Katolikus Új Temetőben. A család kérése, hogy kegyeletüket egy szál virággal róják le, és a koszorúra szánt összeget a Tehetség és Siker Alapítvány számlájára utalják, melynek számlaszáma: 11733058-20023216

Köszönettel: a gyászoló család

Táviratcím:

Dr. Baranyi István, Laurency Krisztina
5919 Pusztaföldvár, Rákóczi u.149.

zonyára sok volt tanítványod és kollégád emlegette évtizedek múltán is a feledhetetlen játékos rendezvényeket, kirándulásokat, „bulikat”.

Azt hiszem életed nagy álma teljesült, amikor 1987-ben igazgatója lettél iskoládnak Ugyanolyan lelkesedéssel láttál neki a feladatnak, és ugyanolyan eredményességgel végeztél, mint az úttörőt. Töretlen energiával, 2005-ig, nyugdíjazásodig. Mindig haladtál a korrall. Bevezetted az újdonságokat, rendet tartottál, fegyelmet követeltél. Ugyanakkor megmaradtál mindenki számára Babának, majd az idő múltával Baba néninek. Érezted-e, hogy ez mekkora megtiszteltetés? Legmaradandóbb „alkotásod” alighanem a Tehetség és Siker Alapítvány: ma is él és működik. Te tetted divatossá az alapítványi bálakat is.

Az elsők között, két ciklusban voltál önkormányzati képviselő, bizottsági tag, elnök. Ott is ugyanolyan aktív és megfelelni vágyó. Máig emlékszem arra a döbbenetre, amikor a harmadik ciklusban alulmaradtál. Arra gyanakodtál, szerencsétlen pillanatban váltottál vissza lánykori nevedre, azt nem ismerték. Lehet benne valami. Az „utókor” hálátlan és fedélkeny: alighanem senki nem gondol rád, amikor a Mangol nyaralóiban használja a közműveket. Pedig képviselőként Te harcoltad ki.

Sikeres pályát futottál be. „Csak az a vég, csak azt tudnám feledni.” Sok elismerésben volt részed, mégis keserű szájjal mentél nyugdíjba. Hiába próbáltál alkalmazkodni, sok bántást kaptál – méltatlanul. Látszólag keményen viselted. Gondolom, az is belejátszott a keserű pillanatokba, hogy úgy érezted, Nélküled megáll az élet az iskolában. Nem állt meg, csak más lett.

És amikor már úgy látszott, lelkileg rendbe jöttél, jött a legnagyobb méltánytalanság az élettől, a betegséged. Téged, aki örökké tevékenykedtél, tétlenségre kárhoztatott.

Kedves Baba! Bár ismeretségünk ifjúkori, pályánk, életünk több ponton érintkezett, ez az első és utolsó levelem Hozzád. Tudod, most inkább szeretnék leülni melléd, akár fehér asztalnál is, hogy elmondhassam, kedveltelek és becsültelek; sokan szerettek és becsültek. Erre már soha nem kerülhet sor. Baj, nagy baj, hogy nem akkor mondjuk, írjuk az őszinte, szép szavakat, amikor a legnagyobb szükség lenne rá.

Kedves Baba, kedves Baba néni! Nyugodj békében! Legyen csendes, békeséges pihenésed.

Őszinte tisztelettel:

Kutas Ferenc (Feri)